

KOIVISTON viesti

Nro 2 Helmikuu 2007

Koivistolaisten kotiseutulehti vuodesta 1944 lähtien

Päätoimittajalta

Millaista olisi asua kuukausia putkissa, palella ja tehdä raskasta työtä? Ajatuskin tuntuu ylivoimaiselta. Monet koivistolaiset ovat talvensa näin viettäneet töissä olessaan. Työtä tekee tämänpäivän kalastajakin levittäen verkkonsa yhä etäämmälle kalansaaliiden perään.

Sisäsivulta löytyy kuva Pullien kalareesta. Mitä kaikkea reki on kalaretkillä ja evakkomatkalla kokenut. Toivottavasti tarinat välittyvät jälkipolville.

Oma perintötarinani liittyy meren kokemisen paktoon. Koivistolainen laivuri joutui evakkotaipaleellaan sisämaahan, kaikki oma ja pysyvä oli pitänyt jättää, edessä oli vieras ja epävarma. Metsäpalsalle ei voinut jäädä. Meri oli saatava lähelle. Niin laivuriäijä löysi perheelleen Angelnimeltä pienen kivisen tilan. Niillä Ahtolan rannoilla on sukumme kalastanut.

Tänäkin talvena Irmeli verkkonsa jään alle ujutti. Saalista putsatessa Irmeli kertoi, miten hankala tänävuonna oli saada verkko jään alle. Puolilta päivin aloitti ja ilta viideltä oli valmis. Tyttäret olivat seitsemääkymppiä käyvää toruneet. Varoisit vähän, raskasta ja kylmää työtä. Irmeli siihen, että mieluummin tätä kuin sauvakävelyä. Uuvuttaahan se joskus, mutta uupumuskin voi tuntua hyvältä. Ja miten saaliin kokeminen on jännittävää. Kalastusta ilman ei haluaisi olla. Ja miten Punaisen Ristin ompeluseurassakin on kalapalkinto haluttu arpajaisvoitto.

Kala on ollut vuosia osa perheen elinkeinoa ja ruokapöytä. Ilman omaa, itselle luontaista elämisen muotoa on vaikea elää. Nykyisin kukaan ei joudu samalla lailla koviin, kuin jääkalastajat pyydysmatkoillaan.

Onneksi vielä joku käy jäällä kalassa, sillä 6 kilon hauesta saa upeaa ruokaa. Marinoimme ja paistoimme kuin pippuripihvit. Kun koko perhe kokoontuu ruoasta ja toistensa seurasta nauttien, on elämän tärkeät asiat kohdallaan.

JÄÄKALASTUS OLI ELOONJÄÄMISPELIÄ

Helmikuun paukkupakkasissakin voi vain aavistaa, miten kovaa ja armotonta työtä jääkalastus oli. Filosofian lisensiaatti (väit.) Pirkko Kanervon teksti perustuu esitelmään, jonka hän piti 16.6. 2006 Täysin purjein –seminaarissa Haminaassa.

Kalastus oli yksi menetetyt Karjalan keskeisistä elinkeinoista. Suomen merikalastusta harjoittavista ruokakunnista asui vuonna 1938 peräti 39 prosenttia Viipurin läänissä, ja Suomenlahden itärannikko oli maan toiseksi suurin talvisilakan pyyntialue. Viipuri oli Suomen kalakaupan huomattavimpia keskuksia.

Kotirannoilla kalastettiin tietysti jäältä, mutta Viipurinlahden rannikkopitäjien, Virolahden, Säkijärven, Koiviston ja Kuolemajärven kalastajat aina Johannesta myöden kalastivat myös selkämerellä.

Lähempänä selkämerta asuvat koivistolaiset kävivät kotona parin viikon välein, mutta kaukana asuvien johannekselaisten oli pysyttävä jäällä pitempään. Työ itsessään ei ollut raskasta, mutta kylmyys teki siitä epäinhimillistä ja armotonta.

Suomenlahdelle lähti ammatikalastajien lisäksi miehiä, jotka saivat pääelantonsa alueen satamista ja lautatarhoilta. Työ oli kausiluontoista, sillä Viipurinlahden satamia ei pidetty läpi talven avoimina jäänmurtajien voimin, vaan työt päättyivät meren jäädyttyä.

Vaikka talvikalastus näyttäytyy tänä päivänä lähinnä kuriositeettina, kuin jonain eloonjäämispeleinä, aikanaan sen välitön ja välillinen työllistävä vaikutus oli merkittävä. Koiviston ja Johannoksen kohdalla puhutaan yhteensä useasta sadasta kalastajasta ja kymmenistä hevos-

miehistä. Talvesta riippuen pyyntikausi ulkomerellä kesti 2–2,5 kuukautta, tammi-kuusta maaliskuun puoliväliin.

Putkat jäälakeuksilla

Miehet kalastivat keskellä rannattomia jäälakeuksia ja pystyttivät putkat, pienet siirrettävät asuinkojunsa vahvojen jääryötkiöiden suojaamalle tasanteelle. Putka oli kevytrakenteinen, sillä hevosen oli jaksettava kiskoa se jäälle. Vaikka miehet nukkuivat vaatteet päällä ja huopatossut jalassa, niin kovilla pakkasilla piti nousta lämmittämään parikin kertaa yössä.

Mikäli jäällä ei ollut lunta, miehet sulattivat tarvitsemansa juomaveden merenjäästä: tuurala lohkarkeitä avannosta ja pystyyn jäälle, jolloin tuuli ja pakkanen haihduttivat niistä suolan. Kamiinalla miehet tekivät ruokansa ja keittivät joko kahvia tai saijua. Mukana oli kotoa tuotua evästä: leipää, voita ja sianläskiä ja merestä nousi tuoretta kalaa. Rautapadassa ruskistetut läskinsiivut ja niiden päällä vähässä vedessä haudutetut hailit olivat tavanomainen ateria.

Miehet ja hevoset kovilla

Pyödyksiä kokemaan nousiin heti, kun päivä alkoi vähän valjeta. Kalojen päästeleminen verkoista

kesti tuntikausia, purevimmalta viimalta miehet suojautuivat seipäiden varaan pingotetun kankaan taakse. Jäätymään pyrkiviä käsiä oli vähän päästä kasteltava avannossa. Ja koska kalat olisivat jäätyneet yhteen myytyyn, niitä oli leviteltävä jäälle jäätymään yksitellen.

Hevosmiehet toivat jäälle putkan lisäksi pyyntivälineet ja polttopuut sekä saattoivat myös ajaa saaliin maihin myytäväksi. Usein se kuitenkin myytiin suoraan jäältä myös ulkopuolisille kalanostajille, joita Johannoksessa kutsuttiin kalaraasseleiksi, Koivistolla kalaraasseleiksi, pohjalla on venäjän sana prásol.

Hevonen on arka viimalle, ja vain poikkeustapauksissa se jätettiin yöksi jäälle. Saalista kuljettavat ajomiehet käyttivät aina samoja reittejä. Jos tuisku oli peittänyt jäljet jäällä, hevonen löysi itse tien perille. Hevosmiehillä ja heidän ajokeillaan oli yleensä yökortteeri maissa. Tuttu majapaikka ja kauppatalo oli esimerkiksi Saarenpäässä Kiilin Tahvanalla, jossa saattoi saada lämmikkeeksi myös muutaman mäkäräisen.

Hailit ja norssit menivät kappalekaupalla. Toinen tapa oli myydä kiloittain, mutta kun jäälle ei vaakaa viety, kiloon laskettiin menevän koosta riippuen 20 tai 25 hailia.

Eräs huunonsaarelainen satamatyönjohtaja teki kalanostosta todellista liiketoimintaa, osti jäältä kalakuorman ja pani sen Koivistolla junaan. Sisar otti Viipurissa kuorman vastaan, myi sen ja pani tyhjän reen takaisin junaan ja Koivistolle, jonne veli oli tällä välin hankkinut uuden kuorman.

Suuri itämyrsky 1932

Talvikalastus ulkomerellä oli vaarallista. Kova tuuli ja pakkanen löivät jäähän railoja, ja joskus koko jäälakeus repei ja kalastajat jäivät ajelehtimaan jäälautoille putkineen ja hevosineen.

Tammikuussa 1932 ankara itämyrsky rikkoi Suomenlahden jääpeitteen, ja tuhatkunta kalastajaa eri pitäjistä jäi meren armoille usean vuorokauden ajaksi.

jatkuu sivulla 4

”Kapteeni katsoi”

Entäs sitten talvella kun jäässä ovat vedet merellä, ei kai hirsii vedellä?

Silloin reki matkahan ja jäälle, päälle pässin pökkimää.

Ei Koivistolla kukaan pelkää meren petollista jäätä, ei ne ilmoim mukkaa päätä kun talvikalan aika koittaa, kaikki muuttaa putkihin.

Sanat: Kaljaasin Kannella, Eeva Jalonen.

Porvoon seudun Koivistolaiset ry on koonnut ja julkaissut laulukirjan

”Koivisto Koivisto Laulukirja”

Kirja sisältää isänmaallisia lauluja kuten Maammelaulun, Lippulaulun sekä maakuntalaulut, koivistolaisia ja karjalaisia lauluja Koiviston valssista Apposkaalista mansikkamöllöön sekä Karjalaisten laulu ja Karjalan kunnalla. Merimieslauluja unohtamatta kuten: On armas mulle aallontie ja Ilta kasinolla. Lisäksi kirjaan on pyritty saamaan kattava illanistujaislaulukokoelma, kuten Sellainen ol' Viipuri ja Kultainen nuoruus. Kirjasta löytyy keskeisimmät joululaulut sekä muutamia hengellisiä lauluja. Kirja on pehmeäkantinen ja taskukokoinen. Siinä on 147 laulua ja 172 sivua.

Kirjan hinta on 15€ + postituskulut.

Tilaukset Pertti Hoikkala, 040-5835 397

Kirja on saatavissa talvipäivillä 10.3.2007 Porvoossa.

Rakkaamme

Toini Maria TOIKKA

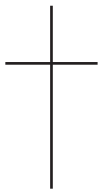
o.s. Suurhasko

s. 17.12.1909 Koivistolla
k. 18.1.2007 Ruokolahdella

*Niin väsyneenä loppumatkaa kuljit
Uneen rauhaansa sä silmäs suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton,
Mutt' tiedämme sinun hyvä olla on.*

Maija-Liisa
Reijo perheineen
Olli perheineen
Heli ja Kari
Eeva ja Robert
Klaus perheineen
Veli-Mikko perheineen
Lea-sisko
Sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Ilta Tyyne PULLI

os. Rytkölä

s. 2.5.1908 Seiskari
k. 3.1.2007 Naantali

Kaikesta kiittäen
Lena perheineen
Eva Lisa perheineen
Minna Maia perheineen
Sulo-veli
Kaijus
Sukulaiset ja ystävät

*Kädet abkerat
paljon uurastaneet
lepoon iäiseen ovat vaipuneet.*

Siunaus toimitettu 20.1.2007
Naantalin kirkossa.
Lämmin kiitos osanotosta.
Uurna lasketaan
Mirjamin viereen Tanskassa.

Veljemme

Unto Ilmari PULLI

s. 4.5.1922 Koivisto
k. 12.1.2007 Parainen

Kaipauksella
Sirkka perheineen
Saini perheineen
Velivainajan lapset perheineen
Sukulaiset ja ystävät

*Tösin loppuvat kerran
askelet vaeltajilta,
kukin vuorostaan
on nukkua syyliin maan.
Vaan katso: kaikki he
kuitenkin mukana ovat,
nekin, joiden tomu on
uupunut vaeltamaan.*

Siunaus lähimpien
läsnäollessa 27.1.2007

Hartaast'

Psalmin kirjoittaja iloiitsee:

*"Herra, sinä olet minut tutkinut, sinä tunnet minut.
Missä olenkin, minne menenkin, sen sinä tiedät, jo
kaukaa sinä näet aikeeni. Kuljen tai lepään, kaiken olet
mitannut, perin pohjin sinä tunnet minun tekemiseni.
Kielelläni ei ole yhtäkään sanaa, jota sinä, Herra, et tun-
tisi. Sinä suojaat minua edestä ja takaa, sinä lasket kätesi
minun päälleni. Sinä tiedät kaiken. Se on ihmeellistä,
siihen ei ymmärryksenä yllä. Minne voisin mennä sinun
henkesi ulottuvilta, minne voisin paeta sinun edestäsi?
Vaikka nousisin taivaaseen, sinä olet siellä, vaikka tekisin
vuoteeni tuonelaan, sielläkin sinä olet. Vaikka nousisin
lentoa aamuruskon siivin tai muuttaisin merten taa,
sielläkin sinä minua ohjaat, talutat väkevällä kädelläsi.
Vaikka sanoisin: "Nyt olen pimeyden kätöksissä, yö peittää
päivän valon", sinulle ei pimeys ole pimeää, vaan yö on
sinulle kuin päivänpaiste, pimeys kuin kirkas valo. Sinä
olet luonut minut sisintäni myöten, äitini kohdussa olet
minut punonut." (Ps 139: 1-13.)*

Joskus, jollekin tämä saattaa tuntua
ahdistavaltakin. Kaikki, mitä elä-
mässäni on, ei ole kovin kaunista
näytettävää. Enpä halua vieraiden
katsovan kaappeihini. En aina ole
siellä, missä pitäisi, en kulkemassa
oikeaan suuntaan, aikeetkaan eivät
aina ole kovin hienoja.

Yksi hyvä puoli tässä kui-
tenkin on: Jumala ei voi pettyä
minuun. Vaikka kuinka hyvin

toisiimme tutustuisimme, mi-
nusta ei voi paljastua mitään
sellaista, mikä ensivaikutelman
hahduttua karkottaisi Jumalan
pois luotani. Hän tuntee ja tie-
tää minut – kaiken. Hän halusi
rakastaa minua aluksi, eikä mi-
kään paljastus voi sitä muuttaa,
koska ei ole mitään, mitä hän ei
jo tietäisi. "Se on ihmeellistä."

Kaisa Koivula

Rakkaamme

Hemmi Petteri TERVAHARTIALA

s. 21.5.1921 Koivisto
k. 26.1.2007 Elimäki

Kiittäen ja kaivaten
Pirjo, Raili ja Pentti perheineen
Siskojen lapset perheineen

*Jäi abkera työsi muistoksi meille
hyvän sydämes ohjeet elämän teille.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt vaan kaikkesi annoit.*

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Lyyli AGGE

o.s. Piironen

s. 17.2.1918 Koivisto
k. 6.1.2007 Parainen

Kaivaten, muistaen
Lapset, lastenlapset, lastenlastenlapset
Sukulaiset ja ystävät

*Kun aamu saapui, niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämässä nukkuneen.*

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Kerttu Sanelma Joosepintytär RATIA

s. 20.5.1915 Koivisto Humaljoki
k. 1.1.2007 Lahti Keijupuisto

*Ei täältä kauniimmin lähteä vois,
kuin nukkua hiljaa, hiljaa pois.*

Rakkaudella muistaen
Sirkku
Sylvi
Pentti ja Ulla
sisarusten lapset ja
lastenlapset perheineen
sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

KOIVISTON viesti

Toimitus ei vastaa sille lähetetystä ma-
teriaalista. Lehden vastuu ilmoituksista
rajoittuu ilmoitushintaan.

Kirjoittajat vastaavat tekstien sisällön
oikeellisuudesta ja toimittamiensa
kuvien käyttöoikeuksista.

Toimitus voi tarvittaessa lyhentää tai
muokata sille toimitettua aineistoa.

Liikeilmoitukset 50 snt/ppm
Kuolinilmoitukset 34 snt/ppm
Lasten kuvalliset onnittelet 6e/kpl

ISSBN 0780-1289

KUSTANTAJA:

Suomen Koivisto-Seura r.y.

Jäsenlehti

Ilmestyy kerran kuukaudessa,
kuun loppupuolella.

Lehteen tarkoitettujen ilmoitusmateri-
aalien tulee olla toimituksessa lehden
ilmestymistä edeltävän kuun lopulla.

Aineisto mieluiten digitaalisena:
studio@salokanneltoivonen.fi

Muussa tapauksessa paperikopiot ja/tai
disketti tai CD-levy sekä valokuvat
postitetaan osoitteeseen:

**Studio Salokannel & Toivonen,
Koiviston Viesti** p. 03 7824 553
Päijänteentkatu 11, 15140 Lahti.

Aineisto palautetaan vain jos mukana
on postimerkillä varustettu palautus-
kuori osoitteeseen.

Tilaukset, osoite- ym. muutokset aina
kirjallisena edellämainittuun osoitteeseen.
Laita korttiin postitusosoite ja lasku-
tusosoite, mikäli ne eivät ole samat.

Tilauksia ei tarvitse uusia.

Seuran jäsenmaksu 20e, sisältää vuoden
jäsenlehdet. Seuran kautta voi myös
maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun 5e.
Lehdessä julkaisemattomia artikkeleita ja
kirjoituksia tullaan julkaisemaan seuran
nettisivuilla www.koivistolaiset.net

Jäsenlehdin postituksesta pohjoismai-
hin +2e/vuosi, eurooppaan +7 e/vuosi
muualle maailmaan +12 e/vuosi
Pankkiyht. Nordea Lahti 109130-305880

Päätoimittaja
Riikka Salokannel, 0400 94 96 95

Toimittaja
Ina Ruokolainen, 0400 355 243

Kuvatoimitus ja taitto
Rami Toivonen, 0400 780 398

In memoriam

Ilta Pulli

1908 - 2007

Elämässä on onni kohdata kulkojoita, jotka vähin elin saattavat paljon antaa, joita suurimmatkaan myrskyt eivät voita, jotka hymyillen aina jaksavat kuormansa kantaa.

Hänenlaisellaan on aina mielekäs sana, hän ei käy ohitse jälkiä jättämättä, tuli kansanviisaus suusta tai puristi kättä, sen tuntee sai joka kerran virvoittavana.

Nämä säkeet omistan edesmenneelle Pullin tädille.

Mitä tiedämme Ilta Pullista? Syntynyt Seiskarissa vuonna 1908. Avioliitto rikosetsivä Armas Pullin kanssa toi hänet Koivistolle. Perheeseen syntyi tytär, Mirjam 1928. Perheonnea kesti vain hetken. Mies sai surmansa virantoumituksessa. Siitä alkoi 20-vuotiaan lesken elämäkamppailu neljän kuukauden ikäisen lapsen kanssa.

Meille, 40-luvun evakkolapsille, hän oli Pullin täti. Edustamme niitä satoja koululaisia, jotka ovat istuneet Pullin tädin ruokapöydän ääressä ja kokeneet hänen äidillistä huolenpitoaan. On palattava ajatuksissa sota-aikaan ja kotinsa menettäneiden karjalalaisten elämään.

Kesällä 1940 rupesivat Koiviston Yhteiskoulussa oppilaat huolestuneina kyselemään opettajiltaan mitä nyt kävisi, mihin he, varattomina ja asunnottomina voisivat mennä koulua jatkamaan. Tarmokas rehtori oli jo toiminut. Evakkokoulu oli saanut jatkamisluvan Haminan Yhteislyseon suojissa, Koululla oli paikka löytänyt, mutta oppilaat olivat hajallaan ympäri suomea.

Kouluaan syvästi rakastava opettajatrio teki huikean, uhkarohkean ja kauaskantoisen ratkaisun: se perusti omalla kustannuksellaan ja vastuullaan Haminaan oppilaskodin, jonka elämään ja toimintaan Pullin täti kiinteästi liittyi. Niiltä

ajoilta me, oppilaskotilaiset hänet Pullin tädinä tunnemme.

Oppilaskoti, eli kolhoosi, kuten me sitä nimitimme, aloitti toimintansa syksyllä 1940. Nyt saattoi rehtori vastata: ”Tulkaa Haminaan, koetetaan yhteivoimin mennä eteenpäin.” Oppilaskodissa toimi emäntinä koivistolaisia leskiäitejä, joilla oli lapsi mukanaan.

Pullin täti tuli taloon vuonna 1941. Kolmen emännän voimin pyöritettiin suurta huushollia (1940 oli ruokavahvuus 72). Oppilaskodin johtajana toimi taitava rouva Tirri, ja ylin valta oli koulun rehtorilla. Kekselijät emännät pystyivät pula-ajasta huolimatta loihtimaan maukkaita ja ravitsevia aterioita. He olivat äitihahmoja ehkä ensi kertaa vanhemmistaan erossa oleville lapsille myötälään suojattiansa ilot ja surut.

Kun keräsin tietoja Kolhoosi-kirjaa varten, kertoi Pullin täti muistojaan noilta ajoilta. Työt aloitettiin keittiössä klo 4.30, jolloin emäntä ensi töikseen alusti illalla seatur leipätaikin. Leipää leivottiin joka päivä. Läheisen kaupan poika kantoi jauhosäkit selässään emännille. Maito tuotiin tonkissa meijeristä. Perunat ja juurekset ostettiin lähiseudun tuottajilta. Ruokatalouden turvaamiseksi kerättiin syksyisin suuret määrät marjoja ja sieniiä. Virolahden kalastajilta ostettiin silakoita, jotka lähellä oppilaskotia sijaitsevan RUK:n pojat suolasivat ja kuljettivat Kolhoosin kellariin. Ja sikakin kasvatettiin, sen karsina oli naapuritalon ulkorakennuksessa. Kaikkien tämän takana oli Pullin täti, koska Kolhoosin historia on Pullin tädin historia.

Vielä muutamia muistoja.

Pullin tädillä oli grammari. Välittömästi aamuisen herätyshuudon jälkeen rupesi kone soimaan. Viipurin Vihtori soi niin lujaa kuin vain volyymit sallivat. Takuulla herätys tehos! Tämä musikaalinen aamuhäntä synnytti isojen poikien päässä ajatuksen, että jospa saisi vähän tanssahdella musiikin tahdissa. Tanssi oli julkisesti kielletty sota-aikana. Kun pojat pitkään jurnuttaen pysyivät, eihän siinä muu auttanut kuin suostua. Puulin täti se oli, joka osaamattomia tanssin pyörteisiin opetti.

Kerran luokkamme oli saanut jälki-istuntoa meluamisesta. Rangaistus piti suoritettaman koululla klo 16.20 alkaen. Paha juttu, ajatelimme, tulisimme jäämään ilman ruokaa, koska päivällinen oli juuri samaan aikaan. Mutta mitä tekikään Pullin täti? Hän järjesti meille ruoan erikoisaikaan ennen neljää, antoipa vielä ylimääräisen maitomukillisenkin henkisten haavojen parantamiseksi. Olimme noloja!

Kevät houkutteli pojat linturetkelle, ei kuitenkaan bongaamaan, vaan tavoite oli puhtaasti materialistinen. Jos kävi hyvä tuuri, eikä kukaan joutunut kiinni laittomista puuhista, oli saalis lakillinen naurulokin munia. Se tiesi illalla lettukestejä. Taas oli Pullin täti asialla.

Ei siis liene ihme, että häntä yhä muistetaan. On kunniatehtävä saada puhua hänen muistolleen. Kiitos kaikesta kaikkien puolesta, Pullin täti.

Eine Putus

– Puheenjohtajalt' iteltää –

Johtokunta piti 3.2.2007 vuoden ensimmäisen kokouksen, jossa perinteisesti allekirjoitetaan seuran tilinpäätös, joka sisältää toimintakertomuksen, tuloslaskelman ja taseen. Oli mielenkiintoista todeta, miten vuosi 2006 oli sujunut; olihan vuosi täynnä muutoksia. Lehden toimitus vaihtui ja vahvistui kolmen hengen tiimiksi ja rahastonhoitajan tehtävät hoidettiin pääosin Karjalan Tilikeskus Oy:n toimesta Ulla-Maija Vitikaisen ollessa vastuuhenkilö. Paula Hovin jätettyä ansiokkaasti hoitamansa sihteerin tehtävät Marja-Leena Montonen otti rohkeasti vastuun niistä.

Seuran talous on edelleen vahva. Tuloslaskelma osoittaa 1842 euron ylijäämää. Se antaa hyvän pohjan alkavalle vuodelle. Jäsenmaksun korotustarvetta ei ole.

Karjalan liiton jäsenmaksun periminen ja edelleen tilittäminen aiheutti runsaasti ylimääräistä työtä, ainakin näin ensimmäisenä vuonna. Seuran varapuheenjohtaja Juha-Veikko Kurki selvitteli näitä ongelmia pankin kanssa ja jäsenrekisterin selvytyden kannalta. Karjalan liittoon Koivisto-seuran kautta halusi kuulua 466 seuran jäsentä.

Työvaliokunta on useassa kokouksessa pohtinut vuosikokouksessa esille otettua asiaa alennetusta jäsenmaksusta perheen muille jäsenille, jos yksi maksaa täyden jäsenmaksun, joka oikeuttaa Koiviston Viestin vuosikertaan. Työvaliokunta ja myös koko johtokunta on todennut, että useissa yhdistyksissä, joissa tällainen käytäntö on ollut, tästä käytännöstä on luovuttu, koska se rikkoo jäsenten yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Lisäksi periminen on teknisesti vaikeaa. Johtokunta esittääkin vuosikokoukselle, ettei alennettua jäsenmaksua oteta käytäntöön.

Vuosikokous pidetään Porvoossa Ravintola Iiriksessä 10.3.2007. Perinteinen talvijuhla pidetään vuosikokouksen yhteydessä.

Sitten aivan toiseen asiaan. Tammikuun numerossa oli Riikan ansiokas kirjoitus Kuunari Koivistosta. Vaikka Suomen Koivisto-Seura ei ole osallistunut kuunarin kunnostamiseen, on seura syvästi huolissaan kuunarin kohtalosta. Porin kaupunki on varsin aggressiivisin ottein ryhtynyt siivoamaan Perinnetelekan aluetta Reposaassa loma-asunto messujen järjestämistä varten. Julkisen huutokaupan pöytäkirjasta ei esimerkiksi tyhjentyvästi selviä, mitä esineitä on myyty. Lisäksi on ilmoitettu, että laiva romutetaan. Tällaista ei uskoisi tapahtuvan nyky-Suomessa.

Kaikesta huolimatta toivotan kaikille seuran jäsenille hyvää loppuvuotta, tapaamme Porvoossa maaliskuussa.

Jarmo Ratia

Vuoden Koivistolainen 2007

Haemme ehdokkaita Vuoden Koivistolaiseksi 2007.

Kirjalliset ehdotukset perusteluineen tulee toimittaa Koivisto-Seuralle 10.3.2007 mennessä.

Vuoden Koivistolainen 2007 valinta julkistetaan Koivisto-juhlien yhteydessä Helsingin Munkkiniemen yhteiskoululla 28.–29.7.2007.

Vuoden Koivistolaiseksi nimetään koivistolaisia sukujuuria omaava henkilö, jonka yhteiskunnalliset ja kulttuuriset toimet ja teot ovat erityisen merkittäviä ja myönteistä kehitystä edistäviä.

Viime vuoden Vuoden Koivistolaiseksi nimettiin Taidekeskus Salmelan johtaja Tuomas Hoikkala, joka isänsä puolelta on lähtöisin Koiviston Maksalahden kylästä. Taidekeskus Salmela merkitys kulttuurielämälle on laadukkaan ja taatun kuvataiteen esilletuomisessa ja erityisesti nuorten kuvataiteilijoiden tukemisessa.

**Suomen
Koivisto-Seura r.y.**
Perustettu 1948

Toimii koivistolaisten yhdysiteenä
– järjestää kotiseututilaisuuksi
– harjoittaa julkaisu- ja toimintaa
– suorittaa kotiseutukulttuuriin liittyvää kokoamista ja tallentamista.

Puheenjohtaja, Jarmo Ratia
Museokatu 24 A 20, 00100 Helsinki
puh. 09-447 748, 040-745 2627

Varapuheenjohtaja, Juha-Veikko Kurki
Koivistontie 2 C, 02140 Espoo
puh. 09-541 6751, 0400-601 838

Sihteerit, Marja-Leena Montonen
Susisuontie 36, 06200 Porvoo
puh. 019-668 811, 040-500 5026

varalla Riitta Nurmi, Porvoo
Taloudenh. Karjalan Tilikeskus/Vitikainen
Ratakatu 47, 53100 Lranta p. 05-5448850

Perinnetoimikunta, Jorma Simola pj.
Pertontie 11, 48410 Kotka
puh. 05-228 5621

Taidetoimikunta, Leena Airaksinen pj.
Metsäpirtintie 10 A 1, 02130 Espoo
puh. 09-455 0501

Jälkipolvitoimikunta, Hanna Silfver pj.
Kalastajantie 7, 20780 Kaarina
puh. 02-243 2940

Hallituksen muut jäsenet:
Raimo Kyytsönen, Mäntsälä. 019-6872845
varalla Hannu Veijalainen, Lahti

Eero Ahtikari, Piikkiö. 050-525 5174
varalla Airi Saarinen, Turku

Risto Kitula, Perniö. 02-735 4328
varalla Ahti Kaukiainen, Salo

Esko Kaukiainen, Tuusula. 0400-800 752
varalla Pertti Hämäläinen, Espoo

Virpi Huhtanen, Espoo. 0440-501 806
varalla Heidi Myllyniemi, Helsinki

Hanna Silfver, Kaarina. 02-243 2940
varalla Tuula Koppinen, Espoo

Jorma Simola, Kotka. 05-228 5621
varalla Mirja Haapanen, Hamina

Koivisto-säätiö:

Hallituksen pj. Sirpa Taskinen
Intiankatu 11, 00560 Helsinki
puh. 09-797 011

Säätiön asiamies Pertti Hoikkala
Vanha Veckjärventie 11, 06150
Porvoo
puh. 040-583 5397

www.koivistolaiset.net

Jääkalastus...

jatkuu sivulta 1

Myrsky kuljetti miehet lähelle Suomenlahden ulkosaaria: Lavansaarta, Tytärsaarta ja Suursaarta. Kolmannen aamun valjetessa sulla meri oli hävinnyt ja täyttynyt jäämassalla. Pimeän tultua näkyi valoa kahdesta majakasta: oikealla oli Suursaaren, vasemmalla Tytärsaaren majakka.

Yhä enemmän miehiä ja hevosia kertyi yhteen. Neljännen päivän aamuna joukko, kymmeniä miehiä ja parisenkymmentä hevosta, lähti pyrkimään kohti Tytärsaarta. Miehet tasasivat tuurillaan tietä hevosille, jotka olivat huonossa kunnossa. Jälälakeuden yllä partioivat lentokoneet pudottivat miehille elintarvikkeita ja tupakkaa.

Merivartijat tulivat jälle vastaan, luetteloiivat pelastuneet ja osoittivat majapaikat. Tytärsaarelle oli pelastunut miehiä myös Suomenlahden vastarannalta eli Inkeristä.

Kun sää alkoi seljettä, jäänmurta- ja Jääkarhu poimi pelastuneet Suursaarelta, Tytärsaarelta ja Lavansaarelta. Muistitiedon mukaan Jääkarhussa oli lähes 600 miestä ja noin 50 hevosta. Se pysähtyi kiintojään laitaan noin 45 kilometrin päähän Kotkasta. Hevosmiehet jäivät laivasta, jalkamiehet Jääkarhu vei Hankoon. Tiettävästi ainakin neljä koivistolaista kuoli joko jälle tai myöhemmin kylmetymisen seurauksena.

Suuret tappiot

Vuoden 1932 suuri itämyrsky aiheutti vahinkoja reilusti yli 700

kalastajalle. Koivistolaisia joukkoon kuului 234. Menetettyjen pyyntivälineiden arvo oli noin 1,5 miljoonaa markkaa. Kalastajien hätä oli huutava. Lehtitietojen mukaan kalastajien elintaso oli vuonna 1934 niin alhainen, että he ”ovat viime aikoina käyttäneet ravinnokseen maissi- ja rehujauhojakin”.

Eduskunnassa tehtiin aloite kalastuselinkeinon tukemisesta, ja 22. elokuuta 1935 Rannan Sanomat tiesi kertoa, että Viipurin läänissä kalastajia tuetaan 1,3 miljoonalla markalla. Elokuussa 1937 valtioneuvosto asetti komitean pohtimaan keinoja, millä turvata rannikon kalastajien taloudellinen asema.

Jääkalastus hiipuu

Talvikalastus väheni 1930-luvulla, kun muuttuneet sääsuhteet tekivät jääkalastuksesta entistä lyhyempikestoisen ja vaarallisemman, kuten vuoden 1932 esimerkki osoittaa. Kun kunnan talvi ei ollut tullakseen, jääkalastuksen aika jäi lyhyeksi.

Koivistolaiset ja muut rannikkopitäjien kalastajat yrittivät vaikeutuvista olosuhteista huolimatta jatkaa edelleen jääkalastusta. Vuonna 1934 saaliit olivat runsaita, kun talvikalastus alkoi tammikuun puolivälin tienoilla ja jatkui maaliskuun lopulle. Vuosi 1935 oli taas paha. Uudenkirkon Inossa sattui murhenäytelmä, kun kahdeksan miestä hukkuu jäiden reventessä tammikuun alkupuolella.

1936 helmikuussa kalastajia seilasi jälle jääautoilla ja iso joukko joutui venäläisten vangiksi. Tammikuun lopulla 1937 voima-

kas tuuli repäisi railon rannikolle ja satoja verkkoja jäi ajelehtimaan. Ja helmikuun ensimmäisellä puoliskolla 46 koivistolaista kalastajaa ja 9 hevosta ajelehti jääautoille, joille lentokone pudotti heille ruokatarpeita.

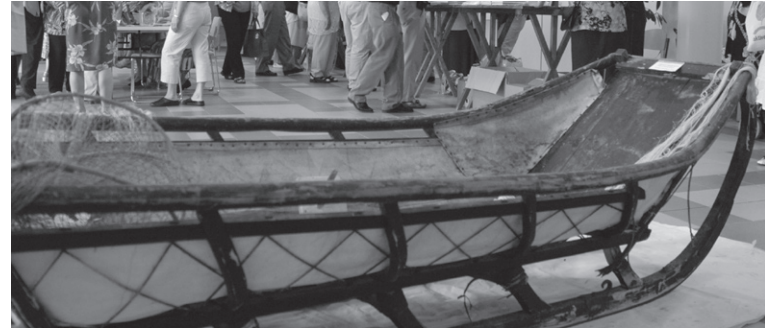
Erityisen lyhyt talvi oli vuonna 1938, mikä merkitsi lyhyttä jääkalastuskautta ja vastapainoksi pitkää laivauskautta.

Talvisodan vuonna sääsuhteet sitten vaihtuivat jälle. Viipurinlahden jää olisi kannattanut vaikka junan, ja vihollinen sai sillanpääaseman länsirannalta uhaten jo Helsinkiin johtavaa tietä. Voikin vain kysyä, jäikö Viipurinlahden länsiranta 1930-luvulla linnoittamatta osittain juuri näiden epätaisten talvien takia, koska lahtea itsessään pidettiin luonnollisena esteenä sodankäynnissä.

Venäläiset kaappaavat kalastajia

Kun sodan uhka alkoi 1930-luvulla laskeutua Euroopan ylle, Suomenlahden kalastajilla oli edessään uusi vaara idästä. Silloin tällöin kalastajat tulivat ylittäneeksi rajan merellä, ja venäläiset kaappasivat heitä jäältä jopa ajaen takaa moottorikelkoilla ja veivät kuulusteluihin. Pidätysaika kesti yleensä yhdestä viiteen viikkoa. Kalastajien sieppaukset ja toistuvat Suomen ilmatilan loukkaukset lisäsivät entisestään jännitystä Suomen ja Neuvostoliiton välillä.

Ensimmäisen kerran venäläiset pidättivät terijokelaisia kalastajia vuonna 1932. Parin vuoden kuluttua oli inolaisten vuoro, minkä jälkeen pidätykset tois-

tuivat vuosittain. Tilanne kiristyi kaiken aikaa.

Helmikuun 3. päivänä 1937 Suomen rajavartioujoukot ilmoittivat, että Punalippuisen Itämeren laivasto oli harjoitusammunnoissaan tulittanut naapurin aluevesiä ja että suomalaiset kalastajat olivat joutuneet tulituksen kohteeksi. Venäläiset torjuivat väitteen. Tapauskella oli erityistä merkitystä, koska se sattui vain muutama päivä ennen ulkoministeri Rudolf Holstin Neuvostoliiton vierailua.

Huhtikuussa Kannaksen kalastajia edustava valtuuskunta oli pääministeri Cajanderin ja Holstin puheilla. Kalastajien toiveena oli, että Suomen ja Venäjän välille saataisiin aikaan sopimus kalastusrajasta. Tammikuun puolivälissä 1938 kalastajia jäi jälle venäläisten vangiksi Inossa, ja elokuussa inolaisia vaani venäläinen tykkipöytä. Vangiksi otetut vapautettiin kuitenkin jo saman kuun puolella.

Sota lopettaa jääkalastuksen

Suomenlahden kalastajat saivat näin ensimmäisten joukossa kouriintuntuvasti kokea, mitä oli tulossa. Vuosi 1938 jäi epäilemättä myös viimeiseksi, jolloin Viipurinlahden rannikkopitäjien

kalastajat harjoittivat jääpyyntiä ulkona Suomenlahdella.

Myöhäsyksyllä 1939 puhjennut suuri itämyrsky heitti heidät kalavesiltään kauaksi länteen, ja kun Karjalaan sitten jatkosodan aikana palattiin, kotirannoilla kalastettiin jäältä, mutta selkämerele tuskin oli sota-aikana lähtemistä.

Jatkosodan aikana kalastus oli yksi tärkeimmistä elämän edellytyksistä. Maatalousseurojen Keskusliitto hankki muualta Suomesta kalastustarvikkeita Karjalaan, ja Viipurin läänin merikalastajien liitto avusti sotilashallintoviranomaisia niiden jakelussa. Ja esimerkiksi Johannes sai kalastusjohtajansa huunolaisesta veteraanista, joka oli seilannut jäälautalla talven 1932 myrskyssä.

Kirjoittaja Pirkko Kanervo on historiantutkija, joka sukujuuret juontavat Viipurinlahden saaristoon, äidin puolelta Uuraansaarelle, isän puolelta ensin Koivistolle ja sitten Johanneksen Huunonsaareen. 10.2. Kanervo väitteli tohtoriksi Turun yliopistossa aiheesta Italia ja Suomen talvisota.

Pirkko Kanervon esitelmästä lyhentänyt Ina Ruokolainen

Viimeinen Pakkunen Humaljoella

Matti Pakkunen, "PAKA-MATTI", 1862-1938 Humaljoki

Naapureissa häntä kutsuttiin tuolla jälkimmäisellä nimellä. Meille tyttären lapsille hän oli äiji, kiltti ja turvallinen. Mamma, hänen vaimonsa oli kuollut jo kun tämän kirjoittaja oli alle kaksi vuotta. Häntä en voi muistaa.

Äiji oli talon isäntä Humaljoen Ylipuolella. Nuorempana, ennen Suomen itsenäisyyttä Matti Pakkunen oli kipparina suomalais-saksalaisissa laivoissa, joista muistona oli iso kääri merikarttoja.

Olen nyt jällekin ihmetellyt mitä kaikkea hän osasi tehdä. Puusta syntyivät kaikki mitä maalaistalossa yleensä tarvittiin. Höyläpenkki tuotiin talvella tupaan. Silloin oli aikaa valmistaa ja korjata esim. reet, saavit ja työkalujen varret ym. Kirveenvarsi oli minusta niin kaunis ja sileä. En tosin muista, kumpi teki kauniimman kirvesvarren äiji vai isä.

Äiji osasi sitoa kirjoja. Kuvalahdet, joita tuli, hän satoi kirjoiksi, jopa vieraillekin. Vintissä oli kaikenlaista muutakin tarvekalua, joita tarvittiin, esim. lestejä kenki-

en tekoa varten ja tietysti nahkaa. Äiji teki itselleen kengät kesäkäyttöön, niissä oli remmi ja solki. Oli muuten mukava katsoa kuinka hän niitä teki. Hän kyllä ostikin puunauloja mutta teki myös itse. Niillä kiinnitettiin pohjia. Naskali pistettiin ensin saippuaan ja sen jälle nahkaan, sitten puunaulat vasaralla pohjiin. Myöskin kesäinen työpuuku oli sellainen, jonka äiji teki keväällä itse. Haki Lenkerin puodista tummahkoa puuvillakangasta, leikkasi ja ompeli koneella housut ja puseron. Ne olivat vilpoiset pellolla kuumina kesäpäivinä. Äiji itse sanoi, että sukkaa ja lakkia hän ei osaa tehdä.

Saunapäivinä koimme joskus yllätyksen kun äiji tuli saunasta ja oli ajanut viikset pois. Oli oudon ja vieraan näköinen vähän aikaa ennen kuin tottui uuteen ulkonäköön.

Joskus kuulimme äijän puhuvan venäntä ohikulkevien kesä-asukkaiden kanssa. Kissakin sai "POSSOLT"-komennon jos yritti pöydälle. Siltä se sana kuulosti, mutta en tiedä miten se sana kirjoitetaan oikein.

Äiji sairastui, oli Viipurissa sairaalassakin, mutta ei enää nousut sängystä. Naapurin vanhaisäntä tuli joskus katsomaan äijää ja sanoi "Joks kohta annat hautajaisii?" Kävi kuitenkin niin, että naapurin vanhaisäntä Joonas kuoli ennen äijää ja hänen hautajaispäivänään äiji kuoli. Äiji oli ollut meille tuki ja turva, kun äitikin, hänen ainoa tyttärensä, oli kuollut ennen häntä. Kinkereillä äiji tuli valituksi "kylänvanhemaksi". Kun äiji oli kuollut, eräs naapurin vanhaemäntä sanoi: "Siinä äijäis ol hyvä ihmine."

Lopuksi vielä pieni juttu. Matti ja eräs toinen nuori mies Humaljoelta kulkivat Pietarin kadulla kun vastaan asteli hieno nainen pitkässä puvussa. Toinen mies sanoi: "Usot sie, et mie katson tuolt pöksyt?" Matti ajatteli mitenkähän se onnistuu. Kun nainen oli lähellä, mies kaatui naisen jalkoihin muka vahingossa. Tarina ei kerro näkykö pöksyt.

Turussa 3.2.2007
Alli Rämö, os Koskinen

Kuunari Koivistoa ei saatu hinattua toista kertaa evakkoon!

Koivisto, viimeinen Karjalasta sodan jaloista evakkoon pelastettu, kokonaan kotimainen suuri puinen purjealus aiotaan romuttaa "merikaupunki" Porin toimesta.

Maassamme ainutlaatuisista tekoja on syytä seurata tarkkaan, koska kuunari Koivisto oli kunnostettu lähes valmiiksi, hinaus oli alkamassa ja uusi satamapaikka jo odottamassa kun Pori ryhtyi toimeen. Romuttamisen motiiveista ei ole tietoa. Tarvetta sille ei ole ja siksi teko on pöyristyttävä. Mitään kiirettä ei myöskään romuttamiselle ole ja lisäksi se on mielettömän kallis ratkaisu, kun otetaan huomioon, että laiva kelluu, runko on kunnossa ja sen voisi vesitse viedä uudestaan evakkoon minne muualle tahansa.

Kuunari Koivisto ei ole edes Perinnevenetelakalta hädätyn Kuunari Koivisto-yhdistyksen omaisuutta, jota häätö koski, vaan täysin ulkopuolisen omaisuutta, saneerauksen suunnittelijan ja rakentajan alus laiva-asiakirjojen mukaan! Laiva on ollut yhdistyksen käytössä ja Koiviston puosun asuntona, mutta ennen muuta aluksen omistajan ja korjaustyötä suunnittelevan ins. toimiston toimipaikkana jo 10 vuotta kyllä laiturissa vapaassa vedessä!

Porin v. 2008 loma-asuntomessutakaan ei voi olla romuttamisen peruste tai syy, koska korviin asti velkainen Pori ei varmasti säästä siinä, että antaa ulkopuoliselle ruotsalaisyhtiölle purku-urakan. Tämä järjetön ja vaikea Koiviston purkutyö on karjalaisen laivanrakennuksen ja samalla suomalaisen ferrobetoniossaamisen häviöstä. Teko maksaa satoja tuhansia euroja veronmaksajien rahoja. Mitkä ovat Porin päättäjien ja Koiviston purkamisen motiivit onkin nyt iso kysymys!?

Koivisto Koivistolta yli 60 vuotta sitten

Koivisto on yksi kauneimmista ja suurimmista koskaan Karjalan Koivistolla rakennetuista suurista purjelaivoista, joita laivamestari Kaarlo Pulli piirsi ja rakensi yli 60 vuotta sitten. Koivisto on neljästä suuresta purjelaivasta viimeinen aito laivamuseo ja näyte Karjalan laivanrakennuksen taidoista. Laiva, joka saatiin suurella vaivalla pelastettua evakkoon, oli Rauman Hollmingin telakan ensimmäinen vesille laskettu alus ja jäi 93 sotakorvauskuunarin emo- ja malli-

laivaksi Raumalle. Jokaisen kannattaisi lukea Eka Lainion kirja kuunari Koivistosta ennen myöhemmin Koiviston nykypahtumista kertovan kirjan tuloa markkinoille. Uutta kirjaa varten olemme keränneet Vanhat Puualukset Ry:n, Perinnevenetelakan ja Kuunari Koivisto-Yhdistyksen ajalta kaiken materiaalin ja 1500 valokuvaa, jota olemme tekemässä värikuvien kera uudeksi Koiviston historiakertomukseksi.

Koko kuunari Koiviston ainutlaatuinen ja hieno laivakirvestyön osaaminen on säilyttänyt alkuperäisenä vahvan ferrobetonikuoren sisälle jälkipolvien ihailtavaksi ja myös sen vaikutuksista vanhaan puulaivaan sen säilymiseen suojakuorensa sisällä on tarkat ja tieteelliset tiedot kirjassa.

Ferrobetonin harjoitustyö 1984

Tämä menetelmä suunniteltiin v.1984 Åbo Akademin omistaman "SIGYN"-parkkilaivan säilytysastiaksi ja oikaisutavaksi. Tavoitteena oli oikaista vanha arvokas parkkilaiva ja asentaa aluksen pohjaan, hengittävän eristekerroksen päälle lähes ikuinen punaiseksi läpivärjätty ferrobetoniasia vesirajaan asti. Samalla Sigynin lähes metrin sprongivika (kissanselkä) olisi saatu korjattua ja lukittua lopullisesti oikeaan ketkaan.

Vanhan purjelaivan kanssa olisi ollut mahdollisuus osallistua erilaisiin merellisiin tapahtumiin hinaajan avustamana vaikka missä. Nyt sitä mahdollisuutta ei enää ole, sillä annettujen tarjousten jälkeen ÅA tilasi norjalaiselta telakalta Sigynin ympärille ruman rautarkun, jonne laiva haudattiin ulkopuolisten katseilta piiloon. Silloisen ferrobetonisen suojakuoren vastustajat olivat samoilla linjoilla kuin tämän päivän vastustajat: pellitys, kuidutus tai vaikka mikä suojaus on arvostelijoiden mielestä parempi kuin puun lailla hengittävä haponkestävä ja lähes hoitovapaa ja rungon myötäinen ferrobetoniasia? Lisäksi ferrobetonikuorisen vanhan puulaivan vuosittaiset ylläpito- ja hoitokustannukset ovat minimaaliset mihin tahansa muuhun ratkaisuun verrattuna.

Ferrobetonitekniikka kuunari Koivistoon 1986-87

Kuunari Koiviston ferrobetonikuori tehtiin Suomen johtavien alan asiantuntijoiden valvonnassa ja ammattilaisten toimesta. Koivistonkin tapauksessa

tavoitteena oli ryhdistää notkahtanut vanha puinen purjelaivan runko ja suojata arvokas käsityö pohjolan oloissa jäätä ja säitä vastaan. Työ onnistui odotusten mukaisesti ja Koiviston meressä olon 20-vuotisjuhlat oli tarkoitus pitää yhdessä Porin 450 juhlien kanssa keväällä 2008. Rungon ferrobetonin on lujittunut 20 vuoden aikana, kuten betonille käy verrattuna muihin materiaaleihin verrattuna. Sprongi on pysynyt kunnossa eikä laiva vuoda. Vain 20 vuotta sitten Förgyn telakalla keulaan jäänyt pieni reikä on olemassa, josta alukseen saadaan raakavettä. Porin 450 vuotisjuhlissa tämä maassamme ainoa Karjalassa rakennettu suuri purjelaiva olisi ollut Reposaaressa vetonaula. Koivisto olisi ollut valmiina ja avattuna yleisölle jo vuoden päivät täystakiloituna, kyljet uutuutetaan kiiltäen, mikäli yhdistys olisi saanut työrauhan vuodelle 2006. Näyttää siltä ettei kuunari Koivisto pääse pakenemaan tämän uuden tuhon jaloista kuten yli 60 vuotta sitten. Silloin onnistui pako ja hinaus Karjalan Koivistolta Haminaan täpärästi. Jatkosodan jaloista päästiin, mutta silloin "vain" puna-armeija uhkasi tuhota Koiviston nyt uhka on paljon pahempi.

Toistaiseksi ei ole löytynyt yhtään järkevää syytä Koiviston romuttamiselle, kelluvalle ja lähes valmiiksi korjattulle Koivistolle. Porin asukkaat ilmeisesti tietävät enemmän syistä ja asiasta kuin Koiviston kanssa 15 vuotta kaikki vapaa-aikamme ja rahamme kunnostushankkeeseen panneet kunnostajat ja talkoolaiset. Me emme merikulttuurin vaalijoina tätä järjetöntä hävitysvimmaa ymmärrä. Eivätkä muutkaan vanhan merikulttuurin ymmärtäjät tai oikeat meren miehet ja naiset. Porin teko tulee olemaan maamme laivasaneerauksen ja merihistorian alalla ainutlaatuinen. Teko, johon ei varmasti kukaan tai mikään kaupunki enää tämän kauhean teon jälkeen kehtaa ryhtyä. Kun tämän järjettömän teon motiivit ja tuhotyön laajuus tulee suuren yleisön ja median tietoon, niin keskustelu Koivistosta vasta alkaa!

Jouko Heikola
Reposaaressa Perinnevenetelakan talkoolaiset
ja Kuunari Koiviston tukiryhmä

TERVANIEMEE! Pakkoo, pakkoo! (II)

Ko matkaa ei heti päästy kuiteskaa, vaik käsky kiirehest koti jättää ol oltkii, jäi Patalas aikaa yö yli leipää paistaa ja aikaa nukkuuki, lapsii ainaskii.

Patala rannas vaik ilmahälytys säikäyttikkii pahast, Kirkkorantaa myö päästii Täheel onnekaast. Kauppalas autoihi meijjät pantii aikannaa ja Kiiskilää päi lähettii kulettammaa.

Joku laps siel itkee sai, ko äitiini ei lähteentkä mukkaa, sai turvaksee vierahii ihmisiin ainoastaa. Mie omistai jättänt en ois yhtä ainoaakkaa, vaik selässä oisi joutunt kahtakkii kantamaa.

Ko Kiiskilä rantaa myö sit tultii, ni nähtii: siel oottamas meit ol hinnaaja ja kaks lotjaa. Miul ko mukaan ol paljo pienii lapsii, ni myö mukkaa päästiiki kaik siihe hinnaajaa.

Rannast ko vähä matkaa ol ajettu tyveneel laheel, syöksy taivahalt kaks vihollishävittäijää näkyvii. Hyö tulittammaa alkoit, vaik varmast näkkiit kanneel vaa naisii, lapsii, vanhoi ukkoloi, siviilii.

Saarepää patteer vissii siin vaihees puuttu pellii ja sai vainolaiset pallaamma sinne mist olliit tulleetki. Suur ja Mahtava varmast höil renikat anto rintaa, ja Neuvostoliito sankarein höijjät siel vielkii muistetaa.

Yks roomuist hihausköyvest pääs irtoammaa. Miehet kovast tekkiit työtä, enneko saatii irroont roomu taas kuletukseen mukkaa. Yks tulitukseen kuol, lieks olt mantereelt syntysi.

Siin ol mukaan, täs kirjavas evakkokuormas, ihmisiin Saarepääst, Hyttöläst, ja Patalast. Moni ol lähtösi Mannolast, Kiiskiläläst, Kauppalast ja paljo ol muualtki, pakolaisii mantere puolest.

Yli Viipurilahe, ain Tervanieme rantaa toi hinnaaja arvokkaa lasti lopult turvaa. Säkkijärve puoleel kuka mistäkkii löys yösiija; oma makkuukammariins meil anto ystävälline rouva.

Mie kuuli myöhemmi, et Kiiskiläst yks naine punaposkise poja yöpaikassaa synnytti. Joku saarnamies, Säkkijärve seurakuntalaine, vastasyntynee sylihiin koppas jaHerra nimmee kasto.

Sai poika nimeksee Paavo, kuollee velje mukkaa, nimeks toiseks tul Kaapriel, niiko ol äitiins isäki. Jos ottant ol Herra luoksee toise, toise tilaal anto; se ol merkki meil: elämä jatkuis näi sova keskeelkii.

Sova jaloist pakkoo taas jatku kiirehest mei matka rekikyviil, jalkasi, kuka mitekkii. Viel eessäpäi piankii ootti meit aika, ko "Mitäs lähittä!?"- puhehiil meit polosii soimattii.

Martti Piela

RAUTASELLE KYLÄKIRJA!

Rautasen kylätoimikunnassa kootaan Rautasen koulu-piiriin (Tetriniemi, Savonniemi, Rautanen, Kaipiala ja Lemminkylä) liittyvää aineistoa, mm. valokuvia ja tarinoita. Toivomme saavamme kirjaan aineistoksi myös vielä "piilossa" olevat valokuvat. Toivomme myöskin muisteloita, tarinoita ja kertomuksia erilaisista Rautasella ja evakkomatkoilla sattuneista tapauksista.

Kirjoittamisessa avustetaan, ota yhteyttä: Virpi Huhtanen, Ahtaanmäki 1 A 2, 02280 Espoo, p.0440-501 806, virpi.huhtanen@kolumbus.fi

Arvokkaat valokuvat voidaan noutaa ja palauttaa henkilökohtaisesti, ota yhteyttä: Pentti Loukonen p. 014-3722 320 tai 040-759 2286 pentti.loukonen@elisanet.fi

Rautasen kylätoimikunta

ARNO RAFAEL MINKKINEN, SAGA

Koivistolaisen lähetyssaarnaajan ja sairaanhoitajan poika muutti vanhempiansa kanssa Yhdysvaltoihin 7-vuotiaana. Arvostetun valokuvaajan valokuvia vuosilta 1971-2006 on esillä Salon taidemuseolla Veturitalli 20.1. - 9.4.2007

Laadukkaiden valokuvanäyttelyjen esittelypaikka, Salon taidemuseo tuottaa Suomeen suomalaisyhdysvaltalaisen valokuvataiteilija Arno Rafael Minkkinen näyttely. Minkkinen laaja retrospektiivi sisältää yli 120 valokuvaa 35 vuoden ajalta ja on suurin koskaan Suomessa esitetty Minkkinen katselmus. Arno Rafael Minkkiselle myönnettiin 20.000 euron suuruinen Suomen valtion taidepalkinto viime syyskuussa. Parhailaan hänen tuotantoaan esittelevä näyttely kiertää Euroopassa ja saapuu Saloon Slovakian Bratislavasta. SAGA -näyttelylle myönnettiin joulukuussa 2006 tuomariston erityispalkinto Kiinan Lianzhoun II kansainvälisillä valokuvafestivaaleilla.

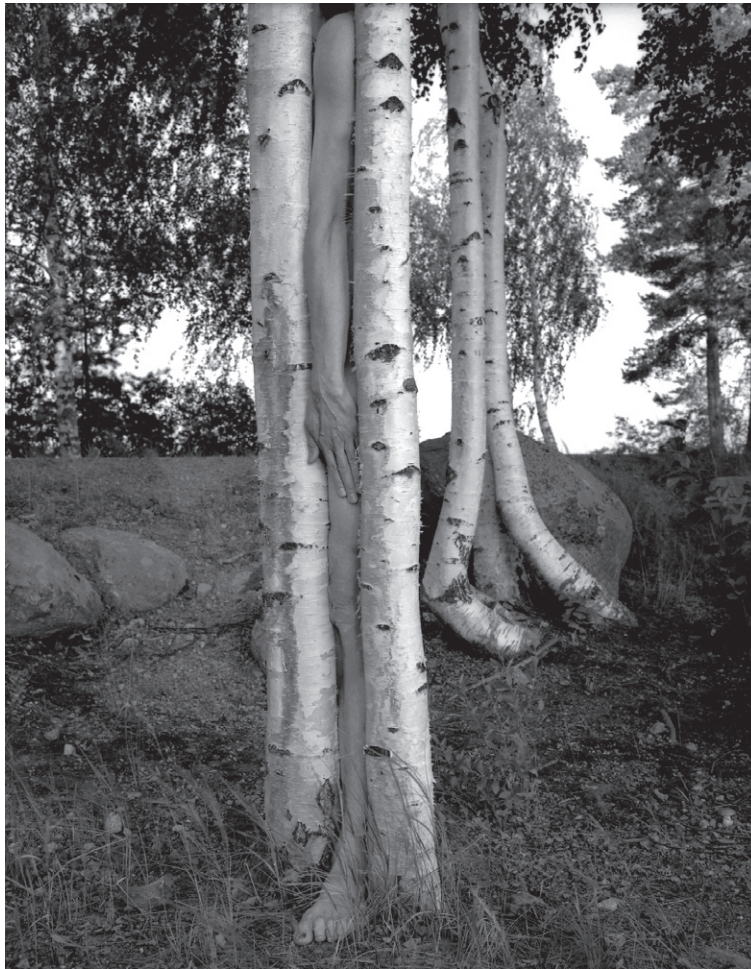
Suomalaiset valokuvakuvan ystävät tuntevat Arno Rafael Minkkinen mustavalkoisten valokuvan mestarina. Hänen kuvansa ovat yhdistelmä maisemavalokuvausta ja lähes taiturimaista omakuvausta, joissa taiteilijaa ei voi tunnistaa kasvoista vaan hänen kehonsa lähes mahdottomissa tilanteissa luontoon sulautuvista osista. Paikan ja tilanteen ajattomuus on kuvissa vallitseva piirre.

Yhdysvalloissa seitsenvuotiaasta asuneen Arno Rafael Minkkinen (s. 1945) takautuva näyttely

'SAGA' on valtaosin kunnianosoitus suomalaiselle kansallisromantiikalle mytologisine piirteineen. 'SAGA' viittaa Kalevalan taruun, mutta Minkkinen mieltää sen edellisestä poiketen lisäksi väljäksi käsitteeksi samalla tavoin kuin jo toistasataa vuotta sitten Sibelius oli tehnyt säveltäessään runoelmansa Satu, jonka ilmapiiiriä Sibelius kuvasi enemmän yleispohjoismaiseksi kuin suomalaiseksi. Mutta väistämättä valokuvissa esiintyvä Minkkinen pitkähuiskea olemus tuo mieleen Gallen-Kallelan maalausten Kullervon hahmon.

Minkkinen peilaa kehoaan maailmankolkkien asumattomista seuduista kaupunkien siluetteihin eetoksella. Näin hän kuljettaa mukanaan myyttiä synnyinmaastaan kaikkialle, minne hän matkaa valokuvaajana. Niinpä näyttelyssä nähdään kuvasarjoja mm. Yhdysvaltain Grand Canyonista, Uuden Meksikon hietikoilta, Maltaan ja Italian välimerellisiltä seuduilta, Pohjois-Norjasta, Englannin rannikolta jne. suomalaisaiheiden lisäksi.

Arno Rafael Minkkinen elämäkerralliset kuvat ovat alastomuudessaan intiimejä mutta anonymisiä. Minkkinen valokuvataidetta tutkinut Alan Lightman luonnehtii Minkkinen oma-

kuva-valokuvia huudoiksi vailla suuta, sillä ihmiskeho mittelöi Minkkinen valokuvissa väkevästi luonnon mittasuhteiden ja -voimien kanssa.

Omakuva-maisemiaan Minkkinen kutsuu hopeaisiksi erämaaisemiksi ('silver wildernesses'). Kalevalasta peräisin olevan ajatus sisältää hänelle yhtälailla muistutuksen valokuvan valmistustavasta mustavalkoisena hopeagelatiinivedoksena. Minkkinen kehittääkin valokuvansa edelleen itse perinteisellä menetelmällä. Vaikeasti aseteltujen aitojen kuvaustilanteiden läsnäolo osoittaa, kuinka valokuvaajana Minkkinen painottaa kuvaustilanteen hahmottamista ja toteuttamista etukäteen, sillä hänelle itse kuvaustilanne on vain jo tapahtuneen, tehdyn asian tallennus. Tässä mielessä hän lähestyy 1960-luvulta virinneitä taiteen silloisia virtauksia kuten performansitaidetta ja 'body art'ia.

Edellisten lisäksi Minkkinen teokset ovat tutkimusmatkoja miehen alastomuuteen. Hänen kuvissaan alaston keho näyttyy luonnon vaatimuksiin ja olosuhteisiin taipuneena ja kuten luonto itsessään se on vailla inhimillisiä tunteita, ilmeitä tai mielen intohimoja. Jäljelle jää vain pelkistetty, universaali olio.

Minkkinen SAGA-näyttelyn ovat koonneet yhdysvaltalaiset kuraattorit Todd Brandow ja Alan D. Coleman. Näyttelyn on tuottanut ranskalais-amerikkalainen valokuvauksen näyttelyjä tuottava säätiö FEP Foundation.

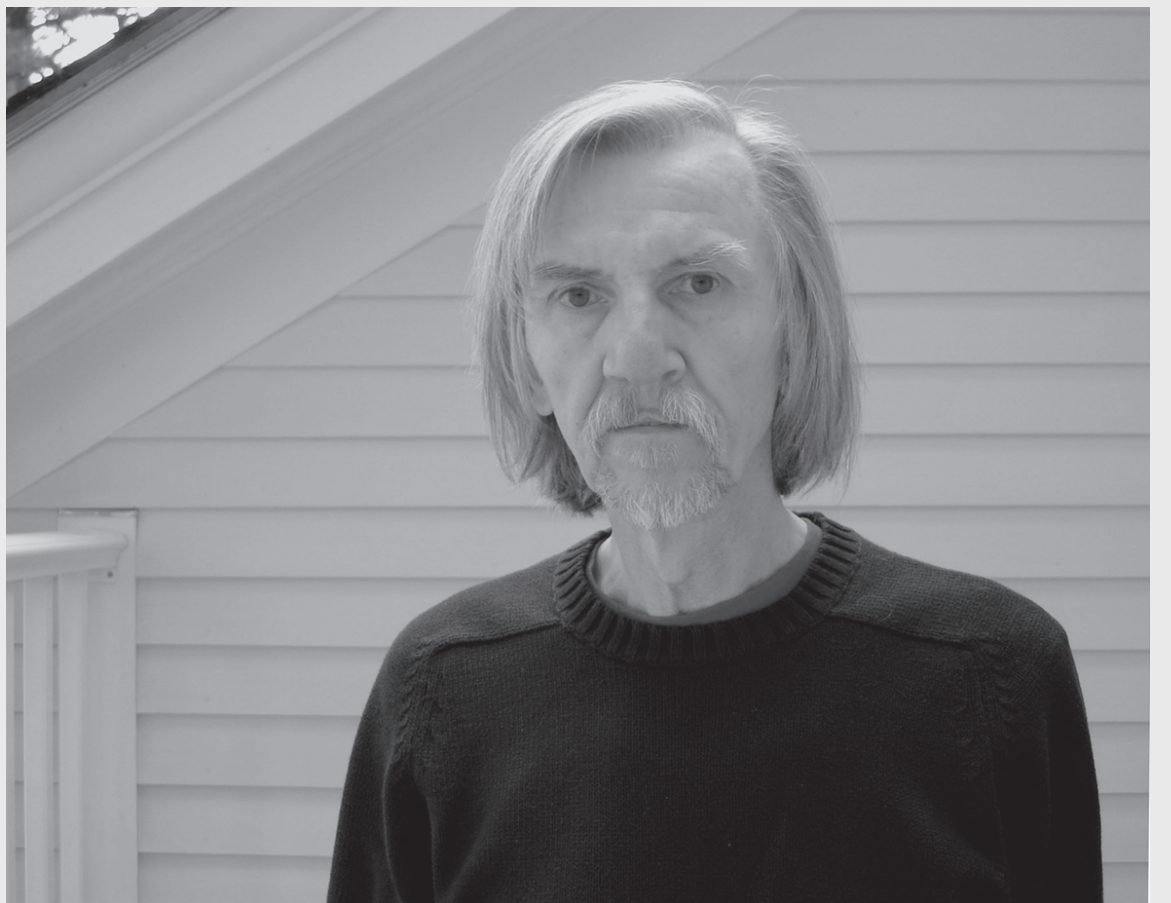
Salon Taidemuseo

BIOGRAFIAA

Helsingissä vuonna 1945 syntynyt Arno Rafael Minkkinen muutti vanhempiansa kera vuonna 1951 Yhdysvaltoihin. Hän syntyi italialahalkiolapsena ja varhaislapsuuden leikkauksien takia oppi lukemaan vasta kymmenvuotiaana. Vuonna 1967 hän sai Bachelor of Arts -tutkinnon Wagner Collegesta. Samana vuonna hän vieraili ensimmäisen kerran Suomessa lapsuutensa jälkeen. Minkkinen avioitui vuonna 1969 Sandra Hughesin kanssa. Minkkinen ensimmäinen omakuva valmistuu vuonna 1971, samana vuonna hän myös osallistuu New Yorkissa valokuvauksen opetuksen alalla myöhemmin edistyksellisenä pidetyn Apeiron Workshopin ensimmäiselle kurssille (kreikk. nimi tarkoittaa 'ilman rajoja'). Vuonna 1972 Minkkinen pitää ensimmäisen valokuvanäyttelynsä New Yorkin Photo Soho Galleryssä. Vuodesta 1974-76 hän opettaa valokuvausta Taideteollisessa korkeakoulussa Helsingissä ja matkustaa Euroopassa. Vuodesta 1976 Mink-

kinen palaa takaisin Yhdysvaltoihin mainonnan copywriteriksi. Ensimmäinen monografia 'Frostbite' ('Pakkasenpurema') ilmestyy vuonna 1978. Poika Daniel syntyy samana vuonna. Vuosina 1984-86 Minkkinen toimii Lahden muotoiluinstituutin ja taideteollisen korkeakoulun valokuvauksen opettajana. Hän jatkaa mainosuraa Bostonissa Crosson, Wolf & Partners'in taiteellisena johtajana.

Minkkinen siirtyy vuonna 1991 Taideteollisen korkeakoulun valokuvataiteen osaston dosentiksi ja saa samana vuonna Suomen Leijona I luokan ritarikunniamerkin. Hänet ylennetään vuonna 1993 Lowellin yliopiston professoriksi. Minkkinen valokuvakirja 'Waterline' ('Vesiraja') julkaistaan Ranskassa vuonna 1994. Vuonna 1997 julkaistaan Minkkinen 'Body Land' -kirja Milanossa ja vuonna 1998 Mustan taiteen julkaisemana 'Ten minutes After midnight'. Vuonna 2001 Minkkinen valokuvaa Yhdysvalloissa Columbia River

Gorgen jokikanjonissa. 2000-luvulla hän on johtanut valokuvauksen työpajoja eri puolilla

Yhdysvaltoja ja Ranskassa sekä Italiassa sekä Suomessa. Hän asuu ja työskentelee Massachusettsissa

Yhdysvalloissa, jossa hänellä on oma studio Bostonissa.

Kirjotuksi ja kuulumissii

Lahja Koivisto 97 vuotta

Lahja Koivisto o.s. Rusi täytti 97 vuotta 30. tammikuuta 2007 Torniossa. Hän on syntynyt Koiviston Vatnuorissa yhdeksänlapsisen perheen kuudentena lapsena.

Jo lapsena hän oli vanhempiensa kotitilalla maatalousaskareissa. Suurjärven Salasuonniityllä paimenessa ja marjassa vietetyt kesäpäivät ja siellä lennelleet kauniit siivekkäät, sudenkorennot siivittivät lasten arkipäivän askareita. Kotipihan näkymät merelle ja isänsä laivan lastaustyöt rannassa houkuttelivat hänet myös miehiisiin töihin. Iän kartuttua hän pääsi purjehdusmatkoille, toimien laivalla kokkina. Tutuksi tuli myös ruoteli, minkä hän myös muistaa mainita.

Kotona opitut musikaaliset harrastukset ja nuorisoseuratoiminta tarjosivat kokemuksia, joilla on ollut suuri merkitys hänen elämässään. Kansakoulun käytyään hän siirtyi liike-elämän palvelukseen Uuraaseen ja Viipuriin Funkis-ravintolaan, missä toimi keittäjänä ja laskuttajana.

Vähän ennen talvisotaa hän muutti Lounais-Suomeen mistä

myös löytyi aviopuoliso. Avioiduttuaan Vieno Koiviston kanssa he asettuivat aviomiehen kotitalle Orisuolle. Karjaloudessa he keskittyivät lypsykarjan hoitoon. Sokerijuurikkaan, leipä- ja rehuviljan viljelyksestä muodostui vuosien mittainen rupeama, josta heille myönnettiin kunniakirjoja ja erinäisiä palkintoja.

Loimaalla virisi jo nuoruudessa alkunsa saanut kiinnostus lauluun. Vuonna 1941 hän liittyi paikalliseen laulukuoroon, joka esiintyi kirkoissa ja erilaisissa juhlatilaisuuksissa. Aviopuolison v. 1979 kuoleman jälkeen Lahja Koivisto viljeli kotitilaa yksin vielä vuoteen 1986, minkä jälkeen hän muutti Irja-tytären perheen läheisyyteen Tornioon. Täällä hän jatkoi edelleen lauluharrastuksiin.

Päivärytmiin sisältyi viime vuosiin asti liikunta, ja päivittäiset kävelyretket ulottuivat toisinaan

aina Ruotsin puolelle. Hän on toiminut myös entisen kotiseutunsa Koiviston perinteen vaalimisessa, kirjoittaen muistoja, erikoisesti runoja Koivistolta ja tallentaen kirjallista- ja lauluperinnettä.

Lahja Koiviston runoja ja kirjoituksia on julkaistu asuinpaikkakuntiansa lehdissä, Koiviston Viestissä ja suku- ja perinnelehti Rusin Viestissä. Keräämiään lauluja ja laulujen sanoja hän on laulanut ja lausunut 105 kappaletta. Pääosin hänen lauluistaan Suomen Koivisto-Seura julkaisi v. 1983 120 laulua käsittävän teoksen: "Ennen minä lauloin". Hän keräsi myös satoja koivistolaisia sananparsia, joita on lainattu Suomen Koivisto-Seuran v. 1987 ilmestyneeseen julkaisuun "Sananparsia Koivistolta". Ansioistaan kotiseutunsa perinteen vaalimisessa, on hänelle myönnetty Suomen Koivisto-Seuran kaksi ansiomerkkiä, joista toinen on kultainen.

Vajaa vuosi sitten Lahja Koivisto muutti Keskikadun Pienryhmäkotiin missä jakaa huoneiston naisystävänsä kanssa. Oma taloudenhoito päivittäisine kauppakäynteineen on jäänyt ja Palvelutalon palvelut tuodaan lähelle.

Päivän rutiinit hoituvat ilman silmälaseja. Vaikka kuulo on vähän heikentynyt, ei se keskustelua liiemmin haittaa. Karjalainen iloinen mieli on hänestä tarttunut luonaan pistäytyviin hoitajiinkin. Katse osuu huoneen seinällä olevan syntymätalon, Hietalan tauluun, ja perhekuvat virittävät muistot syn-

Lahja Koivisto o.s. Rusi seppelöitynä 97-vuotispäivänä 30.1.2007. Päivänsankari lausuu kansakoulussa oppimaansa runoa "Pikku Liisa".

nyinseudelta ja tapahtumista elämän varrella.

Merkkipäivän aamuna hän juhla-asussaan ja valkokutrit seppelöitynä otti tulijat avosylin ja halauksin vastaan. Eikä aikaakaan kun keskustelu siirtyi synnyinseudulle Karjalaan, Koiviston Vatnuorin kylään. Varhaisimmat muistot hän kertoi vuodesta 1913 alkaen kuin eilispäivän tapahtumat. Perimätiedot saatoit kuulla hänen kertomana vieläkin varhaisemmalta ajalta.

Palvelutalon hoitajat Paula ja Sirkka-Liisa olivat järjestäneet syntymäpäiväjuhlatilaisuuden. Päivänsankari istui "kukkameren" äärellä ja paikalle saapuneet laulaja ja hanuristi virittivät juhlatunnelman. Lauri kertoi muistoja Lahja Koiviston kotiseudun historiasta Kustaa Vaasan ajoilta aina Karjalan menetykseen ja lausui päivänsankarittaren Onni-veljen kirjoittaman runon, "Vatnuori silloin". Kuohuviinilasit kohotettiin: Paljon onnea vaan. Paljon onnea Lahjalle nyt!

Kahvipöytään olivat Terttu, Merja ja Kari Nykänen tuoneet kakut ja leivonnaiset. Kahvitar-

joilun aikana kuultiin vanhoja tunnelmallisia kansanlauluja hanuristin säestyksellä. Vanhimmat laulut olivat 1800-luvulta. Yhteislauluna laulettiin muutama kansanlaulu. Kello 14 alkoivat tanssiaiset ja ensivalssiin Lahjan haki veljenpoikansa Seppo Rusi. Muut läsnäolijat seurasivat tanssin kulkua Lahjan pyörähdellessä valssin tahdissa kevyesti, ketterästi ja rytmikkäästi kuin silloin ennen Vatnuorin Lemmenlaanilla.

Hetken kuluttua on juhlan kohokohta, kun päivänsankaritar Lahja Koivisto lausuu juhlavierailleen kansakoulussa oppimansa runon: "Pikku Liisa". Pitkän runon hän lausui ulkoa. Tuskinpa Lahja itse runoa kansakoululaisena opetellessaan tiesi että hän liki yhdeksänkymmentä vuotta myöhemmin lausuu oppimansa runon Torniossa, seudulla missä runon päähenkilöt mummo ja Pikku Liisa asuivat; "Eli mummo ennen muinoin perukoilla Pohjanmaan"...

Tilaisuuden päätyttyä "rol-laattoriformulaa" käyttäen, osastojen käytävillä kurvaillen Lahja siirtyi omaan asuntoonsa missä juhlat jatkuivat lähiomaisten läsnäollessa. Rattoisa, välillä nauruun remahtava keskustelu jatkui Vatnuorin kylän elämää muistellen.

Hyvästellessämme Lahja pyysi kertomaan terveisiä kaikille sukulaisille ja tuttaville, "jotka miut vielä muistavat". "Missähän päin Kallosen Helmi nykyään assuu. Hänet minä haluaisin tavata", sanoo Lahja toivomuksenaan ennen lähtöämme. Keskustelusta ei mainnut tulla loppua, kun asioita virisi yhä esiin. Niin paljon ois aihetta lauluun, voi sanoa ainakin kuunnellessa Lahja Koiviston eloisaa, vilkasta ja mielenkiintoista muistelua Koivistolta.

Lauri Rusi

SÄHKÖURAKOINTI
KIIKKA & KONTTILA OYPL 19
00581 HELSINKISusitie 12
00800 HELSINKIPUH. 09-8624 2040
FAX 09-8624 2050

Karjala-myymälä Karjala-tuotteiden erikoisliike
Tilaa ilmainen kuvastomme
Puh. 05-541 4650, Kauppakatu 41, Lappeenranta
www.kareliaklubi.com — kauppa@kareliaklubi.com.

MATKATOIMISTOPALVELUT RYHMILLE, TILAUSAJOT
PORNAISTEN MATKAILU OY
P. 019-664 7269, 0400-184 899 07170 PORNAINEN

Suomalaista puutavaraa
- tärkeintä on hyvä laatu,**HAVESA****HAMINAN VEISTOSAHA OY**
HAVESA TIMBER OYTANTTUTIE 6, 49460 HAMINA, Puh.: (05)7575 200, Fax.: (05) 7575 250
E-mail: havesa.timber@havesa.fi www.havesa.fiMainos ja tabloid -lehdet
painaa**Lehtipaino Keskiuusimaa**
Riihimäki**KOIVISTON AUTO**

www.koivistonauto.fi

90 v. Onnittelut Eevalle

Eeva Regina Jack, synt. 24.1.1917 Koiviston Humaljoen Varsamäessä Mikko Ratian ja Hilda os. Peussa perheeseen. Perheessä oli yhteensä seitsemän lasta, viisi tyttöä ja kaksi poikaa.

Nuorena Eeva suoritti Käki-salmen käsityökoulun. Hänen käsityötään saadaan ihailta Koiviston kesäjuhlien näyttelyissä.

Sota muutti sitten myös Eevan elämän. Perheen evakkopai-kaksi tuli Artjärvi. Eeva palveli lottana rintamalla.

Koivistolainen Jack hurmasi sitten Eevan ja vuonna 1940 vietettiin heidän häitään Artjärvellä. Jackin perheeseen syntyi kaksi lasta, Pirjo ja Jorma. Kotipaikaksi tuli Karhula.

Toimeentulon hän sai yksityisyrittäjänä. Ensin hän piti kioskia, sitten sekatarvakauppaa,

välillä kolmeakin yhtä aikaa.

Kauppanaiset -yhdistyksen rahastonhoitajana hän toimi yli 20 vuotta ja on vasta pari vuotta sitten luopunut tehtävästään.

Karhulan ja ympäristön Koivistolaisten aktiivisena jäsenenä Eeva on toiminut sen perustamisesta lähtien. Myöskin Suurniityn Marttayhdistys on kuulunut hänen elämänsä sisältöön.

Erittäin pirteänä Eeva asustelee Karhulan Suurniityssä kauniin pihapiirin ympäröimässä omakotitalossaan. Leskeksi 1995 jäätyään ei kesämökille Klamilassa ole enää tullut käytyä.

Lämpimät onnittelut Eevalle sanoin "Jos syntymäaikasi hukunut ois" ei kukaan sun ikääsi arvata vois"

Unto Jack

Onnitteluit' ja muistamissii

Läketieteen lisensiaatti, gastroenterologisen kirurgian erikoislääkäri MARJA HILSKA väitteli 3.11.2006 Turun yliopistossa aiheenaan "Kliiniset ja biologiset ennustetekijät paksu- ja peräsuolen syövässä" (Clinical and biological prognostic factors in colorectal cancer).

Marjan isä oli Urpo Hilska Maksilahdesta.

PEKKA HUHTANEN 10 v.

Koivisto-juhlakonkaria onnittelevat mummi, äiti, isi ja Johanna-sisko.

JAAKKO LESKINEN on valmistunut valtiotieteen maisteriksi Turun yliopistosta syksyllä 2006.

Jaakon mummi on Siiri Leskinen, o.s. Hoikkala, Rautaselta.

Tällä palstalla julkaisemme myös kuvallisia onnitteluja 6e/kuva.

Aineisto vastaanotetaan mieluiten digitaalisena, otsikolla: Koiviston viesti/onnittelut, osoitteeseen: studio@salokanneltoivonen.fi. Muussa tapauksessa disketti tai CD-levy. Valokuva osoitteeseen: Studio Salokannel & Toivonen, Pääjanteenkatu 11, 15140 Lahti.

Tekstiä voit liittää mukaan tekstiä 90 kirjaimen verran.

Kuvien lähetyksellä vastuulla. Kuvat palautetaan vain jos mukana on osoitteellinen kirjekuori postimerkkeineen.

Porvoon seudun Koivistolaiset ry

Vuosikokous 17.3.2007 klo 12.00

Omenamäen palvelutalo
Tulliportinkatu 4, Porvoo

Kahvitarjoilu.
Tervetuloa, johtokunta

Tääl' tapahtuu

Suomen Koivisto-Seura ry:n vuosikokous

10.3.2007 Ravintola Iiris, Porvoo klo 10.00

Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat
Valtakirjojen tarkastus klo 10.00 alkaen
Vuosikokous klo 10.30

Tervetuloa, Johtokunta

Talvipäivät

10.3.2007 Ravintola Iiris, Porvoo klo 13.00 alkaen

Noutopöytä 24€ /henkilö
Ohjelmasta vastaa Turun ja ympäristön Koivistolaiset

Koivistolainen jälkipolvi Karjalaisten piirakoiden leipomiskurssi

Turun ja ympäristön koivistolaisten naistenkerho
Kirsti Laaksonen on lupautunut opettajaksi.

Lauantaina 17.3.2007 alkaen klo 9.00
Varaa koko päivä.
Turun ja ympäristön koivistolaisten kajuutassa Itäpellontielle.

Mukaan essu, pulikka/kaulin.
Tarvikemaksu.

Ilmoittautumiset Hanna Silfverille 10.3.2007 mennessä.
Puh: 02-2432940, 040-7711425

HELSINGIN KOIVISTOLAISET ry.

Yhdistyksen sääntömääräinen vuosikokous pidetään Karjalatalon Laatokka-salissa tiistaina maaliskuun 20. päivänä klo 18.00 alkaen. Toivomme runsasta osanottoa.

Vuosikokouksen jälkeen n. klo 19.30 pidetään maaliskuun tupailta. Veikko Ilmasti kertoo mielenkiintoiseen tapaansa Koivistosta. Tarjolla on taas kahvia, piirakoita ja kakkua!

Tervetuloa ja nähdään Karjalatalolla!
Johtokunta

Matka Koiviston saariin

Kokenut Koiviston matkaja Aulis Soukka on järjestämässä heinäkuulle kolmen päivän matkaa, jonka aikana on todennäköisesti mahdollisuus vierailulla Koiviston saarissa. Matkanjärjestäjä Neva Tours järjestää luvan paikallisen kontaktin kautta.

Linja-autokuljetus järjestetään kiinnostuksen mukaan Turusta asti. Tarkka ajankohta päätetään lähiaikoina.

Kiinnostuneet voivat olla yhteydessä Aulis Soukkaan 0400 412650

Elämäkokemusta eduskuntaan
HANNELE 'HANU' LUUKKAINEN

Venäjä on aina ollut uhka Suomelle, Natoon liittyttävä välittömästi. valtiotieteen lisensiaatti, taloustutkija

Isänäiti Amalia Luukkainen kotoisin Koiviston Piisaaresta

www.hanneleluukkainen.fi

KOKOOMUS|HKI

Piisaaren matka

Matka tehdään kesäkuun 12 -15 pv 2007.
Käydään Pietarissa. Tarvitaan valokopio passista.

Matti Luukkainen Pengerkatu 1 B 49 puh. 09-713883
Matti Ketonen Ihantolantie 126, 21150 Röölä puh. 02-2524323

Vienon Kammari tekee avustusmatkoja karjalaan

Vuonna 2007 kolme matkaa Koivistolle 12.5., 21.7. ja 15.9. Bussi lähtee Valkealasta ja ajaa Kuusankoski, Kouvola, Inkeroinen, Myllykoski, Leikari, Hamina, Vaalimaan kautta Viipuriin ja Koivistolle.

Ilmoittautua voi Puolakka 05-5444950, Vieno 040-7512812.
Matkan hinta omalla viisumilla 20€, ryhmäviisumilla 55€.

Turun ja ympäristön Koivistolaiset

Helmikuun Kajuutailta 20.2.2007
- esittelyvuorossa Tiurinsaari

Vuosikokous Kajuutassa su 4.3.2007 klo 14 alkaen.
- käsitellään sääntömääräiset asiat - kahvitarjoilu!
Tervetuloa!

Suomen Koivisto-Seura ry:n vuosikokoukseen ja talvijuhlille

Porvooseen lähemme la 10.3.2007 klo 7.30 Turun Tuomiokirkon edestä. Matkan varrelta pääsee myös mukaan.
Ilmoita tulostasi mahdollisimman pian
Airi Saarinen puh. 02-239 0611 tai 0400-538 443

VUOSIKOKOUS

Karhulan ja ympäristön Koivistolaiset
Sääntömääräinen vuosikokous 4.3.2007 klo 14.00
Kodintalo Vesivallinkatu 21 Karhula
Kahvitilaisuus alkaa klo 13.00.

Tervetuloa kaikki jäsenet ja asiasta kiinnostuneet.
Johtokunta.

Koiviston Heinot tekee kesäretken Itäsuomeen 25.6.-27.6.2007

Turusta Helsingin, Lahden ja Mikkelin kautta Varkauteen. Poikkeamme Mekaanisen musiikin museoon ja jatkamme Heinävedelle, jossa tutustuminen luostareihin. Palokin laiturilta risteily kohti Valamon luostaria 26.6. Ilomantsiin, tutustuminen museoihin ja sieltä Lieksaan jossa mm. Taistelijan talo ja sieltä Virtajärvelle, jossa EU:n itäisin piste.
Lieksasta laivalla Kolille 27.6. Joensuuhun ja Lappeenrantaan josta nähtävyyksien jälkeen kotimatalle.
Matkan hinta 246€. Ilmoittautumiset Mauri Heinolle p. 0440-774374. Mukaan sopii 35 henkilöä. Ulkopuoliset mukaan, jos tilaa jää. Tarkemmin matkasta voi tiedustella myös sähköpostitse jolloin voin lähettää esitteen. unto.erlamo@kolumbus.fi.

Koiviston Senioreiden laivaristeily 29.-30.5.2007

m/s Kristina Brahella
Lähtö Kotkan merisatamasta ti 29.5. klo 18.00.
Tulo Lappeenrantaan 30.5. klo 8.00, lähtö klo 10.30.
Paluu Kotkaan klo 23.00.

Hinta 150 tai 170€ hytin tasosta riippuen.
Hintaan sisältyy ruokailut noutopöydästä, mahdollinen opastuskierros Lappeenrannassa ja risteilyisännän järjestämä viihdeohjelma.
Matkustajilla pitää olla voimassa oleva passi.
Ilmoittautumisen yhteydessä nimi, syntymäaika ja -paikka sekä kansalaisuus. Kari Hämmäläisen linja-autokuljetus Kotkaan reittiä Järvenpää - Mäntsälä - Pornainen - Askola - Porvoo - Kotka, sekä takaisin. Kuljetukseen ilmoittautuminen risteilyilmoituksen yhteydessä Paulalle.

Koiviston Senioreiden toimikunta
Helge Teikari, Paula Hovi, Rainer Tuuli, Airi Saarinen, Aarre Tölkö ja Tuomo Jaakkola